

Radivoj Stanivuk

SA VELIKIH OBALA, IZ VELIKIH TIŠINA

Sa velikih obala, zapljuskivanih talasima, dolaze reči.
 Iz Velikih Tišina, koje u glavi zvone kao svetlost brujanja,
 iz bezmernih dubina beskraj, ponovo reči,
 iz solarnih predela, iz okamenjenih čutnji, ponovo reči,
 veće od tvoga malog, suženog pogleda na svet
 i slažu se u poredak zvučnih maglina, spiralnih središta sazvežđa.
 Sa velikih obala, koje niko ugledao nije,
 s peščanih sprudova i školjki zvuči vaseljena, i širi se,
 samo to više nisu pesme, nego zvezdana jata metafora
 s kojim bi rado zamenio svoj mali život, ako ga još ima,
 život davnašniji, zatvoren u čutnju, ljušturu života,
 skamenjeni poriv ka smrti, fosilizirani zametak
 nekog budućeg života: da, to si bio ti!
 A bezbroj puta dolazio je Željani, i tvoji dani su prolazili
 u snu bez snova i u snu s mnoštvom snova,
 jer, napokon, negde se zatureni život u tebi, morao ispoljiti.
 Reći će: bilo te je više u žutom drveću s tamnim i plavim bregovima,
 reći će: pomešao se s travom i korenjem,
 ili, drugačijom metaforom: zaspao na pučini života.
 Da li te je nekad i bilo, to znaju samo reči, koje delimo
 na one koje dolažahu iz čutnje
 i one koje dolažahu iz Velike Tišine, Prevelikog Mira.
 No, valjda, tako je, i jedno i drugo naše,
 sraslo sa našom svešću, što treba da se širi
 kao talasi s podivljalom penom koja peva iz beskraj,
 jer predati se čutnji ravno je smrti.
 Spavaj propali, čutljivi svete!
 Neka na tvome mestu pljušte metafore!
 Veruj rečima, što dolaze iz beskraj.
 Veruj rečima, što dolaze sa livade iz snova, gde mirno pasu krave.
 Veruj u daljinu, koju nikada nećeš dosegnuti.
 I spavaj, spavaj, kratki su dani!

DA PRENESEM VISOKU MUZIKU SVETOVA

Da prenesem visoku muziku svetova, zvuk oboe, flaute, harfe.

Matić je imenovao senke zvezda.

A imenovati same zvezde, mnogo je bolje. Spokoj.

Harmoniju sfera.

Unutra je ništa. U tom ništa živi

jedno spokojno more, s osmehom imaginarnih talasa reči.

Poznavati reči. Poznavati njihovu divnu preciznost u upotrebi.

Da prenesem prostranstva koja sam video, izvan svake smrti.

Unutra je svetlost. Od nje sijam, i živim.

Zar ne osećaš kako te nežno mazi i greje?

Poznavati drveće. I za to treba knjiga.

I za smenu godišnjih doba, i za dugo piljenje u nebesa,

za zurenje kroz teleskope, za male stvari koje žive ukraj nas.

Koliko boja lisja u jesen! Jutro: smežurani hranljivi hleb,

tri kifle, sok od narandže. I to hrani i greje. I to raduje.

Šetač je pogledima obgrlio krošnje, krošnje su obgrlile

i svojom vizijom, kao veliko oko, upile šetača.

Da li to ipak imenujemo samo senke zvezda?

Da li dovoljno iščitavamo pesme, iščitavamo duše

i zalud tražimo da se duša u duši prepozna?

Da, možda me je sve mimoišlo, kao vreme, prohujalo mimo mene.

Ipak, svetlim. Svetliš li ti?

SA PLANETE TRI SUNCA

– Okeansko popodne –

Ovo zlato od ljudskih lica, sine Premudroga,
potiče sa planete Tri Sunca:

lepo je videti svako lice, jer tu je i telo i duša
i dah. I Duh koji je nad vodama bdeo i biće.

Jer, sve treba da bude i postane Biće,

Remboov tajnoviti i sverazumevajući nemušti *razgovor duša*,
a ne dvoličenje i prevara.

Jer, nekad smo se sporazumevali samo
prepoznavanjem duše u duši, na mentalnim ekranima,
a ne lažnim jezikom.

Video sam tri suđaje, tri polulepe-poluružne suđaje-parke,
ali više nema suđaja, ni moira, ni parki, niti ima larā.

Samo osmeh nedužnosti na bezgrešnoj devojčici.

I video sam glatku sirenu sa slika Pola Delvoa, i bila je lepa.
I obudovljena majka, pomalo izborana obudovljenjem,
bila je sveta i lepa.

I otac koji je svoju malenu devojčicu doveo da se okupa.

A najlepša su bila deca, premalena u svojoj dobroti,
što sa šlaufima na ramenima, tek uče da plivaju u školici života.

Jer, tamo sam pronašao nedužnost, o kojoj je i Isus govorio.

Ne dirajte mi ove malene, prepune saznavajuće Svetlosti.

Jer Reč Božja, još uvek bdi nad vodama,
i sveto je i lepo saznanje.

Jer između religije cele planete i beskonačnog saznanja,
nema nikakve suprotnosti, niti suprotstavljanja.

Mi nismo iz Grada koji nigde ne postoji – *ontos-ona*,
mi smo iz neprestanog dokazivanja afirmacije svetova,
iz svete note *Si*, što je samo i jedino *DA*

NEVIDLJIVOJ SVETLOSTI PRAPOČETKA BEZ SVRŠETKA.

PENA OD GODINA, LIŠĆE, VETAR

Pena od godina, lišće, vetar
– to su samo snovi koji dolaze i nestaju –
visoke, snežne gore Kilimandžara
u kojima svetluca vreme
– sve sam to video u oblacima, mojim učiteljima,
Govinda je živ, Atman je živ i u svemu treperi
i diše i peva, u doba suše, tvoja Duša,
Probuđeni je Buda, i trpi i živi,
pena od godina, vreme, vetar
– to je samo krhka java između budnosti i sna –
voleti nesavršenstvo sveta, trpeti stradanja,
plakati i smejati se, nasuprot, uprkos sudbini,
tvoj mirni i odsutni pogled, bramane
– svetlost prapočetka, Lepenski Vir
u znaku Ribe –
više ne znam živim li to u oblacima
ili sanjam, na zemlji skoreloj od suša,
vreme, vetar, trnje godina, bakar sna
bazalt, mesing, bazalt,
šta to treperi u vrtu – krhki jabukov list,
kad sazri u krupan plod grana sve će biti kasno,
ne jedite sa mojih grana, ne jedite sa mojih grana
sa zlatnih grana vremena, katkad, crpите svoju snagu:
merica, kantar, terazije, bakar,
hmelj na preseku sna i jave,
pena od godina, lišće, vetar.

PEJZAŽ

Sunce – pravilna, plamena kugla
nad zemljom, zelenom i žutom, sneva.

Sve je to, negda, bilo more,
kao nebesa, u smiraj.

Usni raj, u smiraj, u smiraj,
sve je tako tiho.

Plamen je premešten na Zapad,
suncokreti su svoje zeleno-žute glavice
pognuli ka Istoku.

I to je molitva suncokreta
kombajnima što žanju žito,
da ih ne pozlede.

Vazduh je, kao od vate, no nekako
prozirno-sveno beo.

Jer, sve je tako tiho u prirodi,
iz koje izranja, daleko, pokoje drvce,
zeleno, plantaža hmelja,
opori i sveži zadah kasnog piva.

I sve je, tako tiho.